AUI, secţiunea III e, Lingvistică, tomul LIV, 2008

Valori morfosintactice ale lui „*ca*” al calităţii. Extensiuni normative

de
Nicu Stejerean

Our goal in this article is to undeline the differences between „ca” as a quality adverb and „ca” or „ca şi” as comparative prepositions, differences which tend to be neglected in spoken Romanian in some syntactic structures, like, for example, the „suplementary predicative” one. In the same time, this article gives some clarifications regarding the usage in standard Romanian of the adverb „ca”, particulary when this term is associated with (stays in front of) another word which beggins with one of the syllables „ca-, ce-, ci-, cu-, co-, che, chi, că-”, associations non-euphonic (tautophonic) in Romanian, but, from a grammatical point of view, well formed.

Faptul că vorbitorii nativi de limba română devin din ce mai preocupaţi de corectitudinea limbii pe care o folosesc nu mai constituie o noutate. Din păcate, nu de puţine ori, unii vorbitori, dintre cei cu „iniţiativă” lingvistică, intervin la nivelul limbii, dînd curs, în necunoştinţă de cauză, unor inovaţii, care, deşi create dintr-un imbold constructiv, acela de a simplifica şi, implicit, de a eficientiza exprimarea, se dovedesc a fi păguboase, întrucît generează structuri ambigue, care, fie împiedică accesarea conţinutului comunicat, fie distorsionează semnificativ mesajul transmis înspre receptor (-i). Chiar dacă semnificaţia comunicată de către subiectul vorbitor este decriptată adecvat de către receptor, sînt necesare pentru aceasta operaţii inferenţiale suplimentare, respectiv operaţii de dezambiguizare, costurile (timpii aferenţi prcedurii de comunicare cresc şi, de asemenea, costurile de energie etc.) suplimentare fiind o mărturie a contraperformanţei respectivelor inovaţii. Spre exemplu, într-un enunţ de tipul: *A fost trimis la conferinţă* ***ca şi*** *candidatul cel mai reprezentativ al partidului*, pentru a se evita asocierea (percepută de majoritatea vorbitorilor drept o abatere de cea mai înaltă gravitate de la normele gramaticale) „*...**ca ca**ndidatul...*”, asociere cunoscută sub numele de cacofonie[1], se recurge la substituţia defectuoasă din punct de vedere logico-semantic, „ca şi” pentru „ca”.

Făcînd o scurtă paranteză, remarcăm faptul că vorbitorii, chiar şi cei cu un grad mediu de instruire, percep diferenţa de sens dintre „ca” şi „ca şi” („ca” avînd sens calitativ, iar „ca şi”, sens comparativ), astfel că, de regulă, atunci cînd trebuie să-l folosească pe *ca* „al calităţii” (substituibil prin *drept*, *de*, *în calitate de*), iar acesta însoţeşte un substantiv care nu începe cu o silabă de tipul „ca-”, „ci-”, „ce-”, „cu-” etc., nu ezită să o facă – ***Ca*** *prefect, consider că...*; *A fost ales* ***ca*** *primar*, *S-a remarcat* ***ca*** *reprezentant al societăţii civile* etc. Mai nou, datorită contaminării dintre „ca” şi omologul său comparativ „ca şi”, acesta din urmă pare să-l concureze serios pe „ca” al calităţii, dat fiind faptul că întîlnim tot mai des

[1] Termenul provine din greacă, „kakos” însemnînd ‘rău, ceva ce trebuie evitat’, iar „phonos”, ‘sunet’, prin urmare ‘sunet rău, cu rezonanţă neplăcută, nepotrivită etc.’.

BDD-A2522 © 2008 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-21 17:56:28 UTC)

formulări de tipul ***Ca şi*** *prefect, consider că...*, *A fost ales* ***ca şi*** *primar*, *S-a remarcat* ***ca şi*** *reprezentant al societăţii civile* etc.

Revenind la exemplul de mai sus, respectiv la enunţul *A fost trimis la conferinţă* ***ca şi*** *candidatul cel mai reprezentativ al partidului*, observăm că folosirea grupului „ca şi" imprimă substantivului „candidatul" şi o nuanţă comparativă (la nivelul memoriei lingvistice a vorbitorilor, gruparea „ca şi" este asociată structurilor comparative), deşi, evident, nu aceasta era intenţia comunicativă a locutorului, ajungîndu-se astfel şi la o posibilă interpretare în „cheie" comparativă a enunţului – *A fost trimis la conferinţă* ***ca şi/precum*** *[a fost trimis odinioară] candidatul cel mai reprezentativ al partidului*.

Sigur că, datorită unor caracteristici morfosintactice ale structurii predicativului suplimentar substantival (spre exemplu, faptul că în cadrul unei atare construcţii, substantivul apare, de regulă, nearticulat[2], în timp ce, în cadrul construcţiilor comparative, substantivul este, de cele mai multe ori, articulat hotărît sau nehotărît – ***Ca [şi] comandant*** *al navei...*, structură calitativă → subst. „comandant" este nearticulat vs. ***Ca şi comandantul*** *navei*, *şi ofiţerul de cart a adresat un salut oficialilor prezenţi*, structură comparativă → subst. „comandantul" apare articulat hotărît sau ***Ca şi un comandant*** *de navă*, *şi ofiţerul de cart*... subst. „comandant" este articulat nehotărît) sau datorită unor aspecte ce ţin de topica enunţării (plasarea structurii predicative suplimentare substantivale, ce include adverbele *ca*, *drept*, *de*, *în calitate de*, înaintea verbului[3]), receptorul este capabil să repereze sensul atribuit de locutor, la modul implicit, grupării „ca şi", şi anume cel calitativ, şi nu cel comparativ. Mai mult, în reperarea sensului calitativ al construcţiei, receptorul poate recurge la indici de natură semantică, precum şi la informaţii reperate din contextul de enunţare sau din baza enciclopedică de informaţii pe care o posedă – spre exemplu, dacă este un angajat al respectivei unităţi militare, este la curent cu faptul că locutorul este comandantul unităţii (în aceste sens, nu va face decît să acceseze informaţii pe care le are stocate în baza sa enciclopedică), astfel că, în ciuda utilizării defectuoase a construcţiei „ca şi" de către locutor, va folosi informaţia pe care o posedă pentru a decripta adecvat enunţul – un enunţ comparativ de tipul *Ca şi comandantul cel mai experimentat al acestei unităţi, consider că...*, în situaţia în care locutorul este chiar comandantul la care se face trimitere, ar fi absurd. Oricum, o astfel de operaţie de reperare a unui sens ataşat implicit presupune costuri de interpretare suplimentare, iar în unele situaţii, dacă receptorul nu este capabil să recunoască în gruparea „ca şi" sensul calitativ inedit, se ajunge la o comunicare defectuoasă şi, evident, eşuată.

Este la fel de adevărat şi că termenul „ca", folosit singur, nu are doar sens calitativ, ci, asemeni lui „ca şi", este formant în structuri comparative[4], însă, în baza

[2] Există şi situaţii în care substantivul-predicativ suplimentar poate apărea articulat, cu precădere atunci cînd este urmat de un determinant: *Îl credeam* ***directorul*** *cel mai capabil dintre cîţi sînt*, *Îl ştiam* ***drept elevul*** *cel mai silitor, Îl ştiam drept* ***un elev*** *silitor* etc.

[3] Schimbarea topicii predicativului suplimentar are, evident, rol pragma-stilistic – este scoasă în relief calitatea/demnitatea/funcţia/gradul etc. celui la care se face referire.

[4] Se pare că autorii noii *Gramatici a limbii române* îl „agreează" pe *ca* drept morfem formant în cadrul structurilor comparative, atît în cadrul celor de egalitate, cît mai cu seamă în cadrul celor de inegalitate (în cadrul structurilor comparative de inegalitate,

BDD-A2522 © 2008 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-21 17:56:28 UTC)

acelor indici morfosintactici menţionaţi mai sus (articularea sau nearticularea substantivului, respectiv poziţia faţă de verbul regent), receptorul este capabil să facă distincţia, în cazul anumitor structuri (îndeosebi cele în care predicativul suplimenatar se plasează în poziţie iniţială, fiind precedat de un adverb calitativ şi fiind, de asemenea, nearticulat), între *ca al calităţii* şi *ca al comparaţiei*. Prin urmare, pentru a evita asocierile cu rezonanţă indezirabilă, de tipul *ca* + una din silabele „ ca-, ce-, ci-, cu-, co-, che, chi, că-”, în cadrul construcţiilor cu sens calitativ (***ca co**nducător*, ***ca co**misar*, ***ca co**respondent* etc.), altfel, cît se poate de corecte din punct de vedere gramatical, nu este recomandabil să facem substituţia „ca şi” pentru „ca” (****ca şi** conducător*, ****ca şi** comisar*, ****ca şi** corespondent*), întrucît, după cum arătam anterior, există posibilitatea unei ambiguizări a exprimării, plus că gruparea „ca şi”, avînd doar sens comparativ, este incompatibilă semantic, în cadrul structurilor calitative, cu substantivele – predicative suplimentare, or, incompatibilitatea semantică este o greşeală de exprimare.

Un alt „artificiu” la care recurg vorbitorii atunci cînd vor să evite asocierile cacofonice, este plasarea unei virgule (operaţie efectuată de unii la modul emfatic, cu intenţia de a-şi etala astfel cunoştinţele în materie de exprimare îngrijită) între particula adverbială[5] *ca* şi predicativul suplimentar substantival: **Ca* [,] *comandant al acestei nave...*, **Ca* [,] *corespondent al ziarului*, ...etc.

---

folosirea adverbelor *decît* sau, in extremis, *ca* ne pare în acord cu normele literarităţii, în timp ce folosirea lui *ca şi* denotă o exprimare neîngrijită. Compară: *E mai deştept **decît/ca** tine* cu **E mai deştept **ca şi** tine*).

[5] În cadrul *Gramaticii limbii române*, ed. 2005, termenilor „ca, drept, de, în calitate de” li se atribuie calitate prepoziţională, fiind numiţi *prepoziţii ale calităţii* (de ex., p. 292, vol. II); idem, la Irimia, 2004, p. 490 sau în *Dicţionar de ştiinţe ale limbii*, p. 399, în timp ce alţi lingvişti consideră că aceşti termeni au valoare adverbială (vezi, spre exemplu, Neamţu, 2007, p. 346). Din punctul nostru de vedere, încadrarea acestor termeni în categoria semiadverbelor este mai apropiată de adevăr, dat fiind „comportamentul” lor semantico-sintactic particular, respectiv rolul cvasi insignifiant pe care îl au atît la nivelul semantic al enunţului, cît şi la cel sintactic, fapt probat de posibilitatea de a-l omite pe oricare din aceşti termeni, în oricare din ocurenţele sale calitative, fără a atenta prin aceasta la integritatea semantico-sintactică a enunţului: *L-au trimis **ca** profesor*/*L-au trimis profesor* sau *Îl ştiam **drept** un om onest*/*Îl ştiam un om onest* etc. Compară cu: *A venit **chiar** el*/*A venit el; **Şi** ei au venit*/*Ei au venit* etc. Este adevărat că sensul enunţului din care a fost omis adverbul nu este întru totul echivalent cu sensul enunţului ce conţine adverbul, dar diferenţa – esenţialmente una de natură semantică – dintre cele două ipostaze enunţiative nu este una radicală, aşa cum este în cazul în care suprimăm o prepoziţie: *Vorbeşte **despre** el*/*Vorbeşte **ca** el*/*Vorbeşte **cu** el* etc., iar în urma suprimării prepoziţiilor → *Vorbeşte el*. Sensul, în cazul acestui din urmă enunţ, este complet diferit de semnificaţiile enunţurilor cu prepoziţii. Dacă, în ceea ce priveşte semiadverbele (*chiar*, *numai*, *doar*, *şi* etc.), prin omiterea acestora din structura enunţiativă, enunţul pierde ceva din sensul iniţial (nu au loc schimbări radicale la nivel semantic, dar sensul iniţial suferă, indubitabil, anumite modificări – compară *A venit **doar** el*/*A venit el*), în cazul suprimării adverbelor „ca, drept, de”, sensul enunţării nu suferă absolut nicio schimbare, nici măcar una comparabilă cu cea generată de omiterea unui semiadverb. Prin urmare, din punctul nostru de vedere, termenii „ca, drept, de”, în cadrul structurilor predicativului suplimentar, se apropie de statutul de *particule expletive*, cu funcţionalitate preponderent stilistică (au

BDD-A2522 © 2008 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-21 17:56:28 UTC)

În acest caz, greşeala gramaticală este şi mai gravă, întrucît „ca" al calităţii, indiferent de valoarea morfologică ce i se atribuie (adverb sau prepoziţie), nu poate fi scindat prin virgulă de substantivul înaintea căruia se postează, întrucît, din raţiuni semantico-sintactice, se grupează cu substantivul de după. De altfel, nici în cadrul structurilor comparative, nu se admite virgula între „ca" (sau „ca şi") şi termenul pe care acesta îl precedă: **A procedat ca (şi)* [**,**] *tine*, în baza aceluiaşi argument, precizat mai sus. Aşa cum nu putem pune virgulă între o prepoziţie şi termenul pe care îl precedă şi la care aceasta se „aglutinează" semantico-sintactic (**Vorbeşte despre* [**,**] *el*; **A venit de la* [**,**] *mare*; **S-a oprit înaintea* [**,**] *lui* etc. – aceste structuri sînt atît de „sudate" din punct de vedere sintactic, încît nu permit nici măcar intercalarea unor termeni incidenţi – **Vorbeşte despre, **între noi fie vorba**, el* sau **A venit de la, **cred**, mare* etc.) sau între un adverb de întărire şi termenul la care acesta se ataşează – **A venit chiar* [**,**] *el*; **Tot* [**,**] *Maria a cîştigat concursul*, *Numai* [**,**] *Ion ştie combinaţia seifului*), nu putem pune virgulă nici între *ca* şi termenul din dreapta sa.

Pentru a evita în mod onorabil şi, mai cu seamă, rămînînd în cadrele gramaticalităţii, asocierile de tipul celor de mai sus, mai ales că structurile cu predicativ suplimentar de acest tip par a „avea trecere" la nivelul uzului, putem recurge la cîteva operaţii substitutive sau adjonctive:

a. Putem evita folosirea lui *ca*[6] al calităţii, atunci cînd acesta precedă un termen care începe cu una din silabele menţionate anterior, substituindu-l printr-un termen (grup) echivalent: ***Ca** comandant→ **În calitate de** comandant...*, *Îl ştiam **ca** copilul bun la toate → Îl ştiam **drept** copilul bun la toate/Îl ştiam **de** copilul bun la toate* etc.
b. Putem plasa între *ca* şi substantivul pe care acesta îl însoţeşte un calificativ dislocant: *Ca **experimentat** comandant al acestei nave...*, *Ca **devotat** corespondent al acestei gazete*, *Ca **vechi** casier al acestei instituţii*...etc.
c. Putem opera o substituire mai largă, recurgînd la o parafrază cu sens calitativ: ***Ca** comandant → **Dată fiind calitatea mea de** comandant...*, ***În postura de** comandant...*, ***În baza funcţiei de** comandant, **În calitatea mea de** comandant*[7] etc.

---

rolul de *amplificatori ai calităţii*), dat fiind că angrenarea lor în structura sintactico-semantică a enunţului este minimală.

[6] Ocurenţa lui *ca* este problematică doar în structurile în care acesta precedă un termen care începe cu una din silabele „neavenite" într-o atare asociere. În rest, în baza principiilor generale ce guvernează procesul comunicării lingvistice (mai cu seamă, principiul economiei lingvistice), *ca* pare a fi preferat, în cadrul unor atare construcţii, în detrimentul coreferenţilor săi „drept, de, în calitate de".

[7] În ceea ce priveşte statutul morfologic al grupării *în calitate de*, încadrată, de regulă, la clasa locuţiunilor prepoziţionale (mai rar, la clasa celor adverbiale), se observă că această grupare n-a atins gradul absolut de instrumentalizare, dat fiind faptul că substantivul în jurul căruia s-a constituit gruparea, respectiv „calitate", permite atît articularea hotărîtă, „(în) calitate**a**" (de)", cît şi combinarea, din postura de regent, cu un determinant adjectival: *în calitatea **mea** de/în calitatea **sa** de etc.* De asemenea, gruparea permite dislocarea, respectiv inserarea unor termeni între membrii grupării, aşa cum se poate observa în exemplul de mai sus (inserarea adjectivelor *mea* şi *sa* între substantivul

BDD-A2522 © 2008 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-21 17:56:28 UTC)

d. Putem formula într-un alt mod, evitînd, din timp, structura predicativului suplimentar substantival „problematic”: ***Întrucît sînt*** *comandant al acestei nave*, .../***Fiind*** *corespondent al ziarului de mult timp*..., /*L-am ajutat* ***în baza relaţiei de colegialitate*** etc.

e. La nivelul exprimării orale, dacă locutorul ţine să folosească structura predicativului suplimentar, în ciuda asocierii cacofonice, poate recurge la mici „trucuri” care vor atenua rezonanţa nedorită: poate face o pauză mai mare decît cea obişnuită între silabele în cauză, în aşa fel încît asocierea sonoră indezirabilă să sufere o atenuare – *Ca* [pauză lungă] *coleg, doresc să*.... De asemenea, pauza poate fi dublată printr-o pronunţare într-o tonalitate joasă a respectivului „tronson” enunţiativ, în modul acesta, locutorul performînd enunţul pe care îl doreşte şi, în acelaşi timp, evitînd rezonanţele noneufonice. Considerăm că nu sînt în avantajul locutorului tentativele reparatorii transpuse la nivel enunţiativ prin termeni incidenţi de tipul „pardon”, „scuze” etc.: *Ca* [***pardon/scuze*** etc.] *coleg*..., atît din raţiuni gramaticale – structura „ca” + substantiv este o structură fixă ce nu permite dislocarea şi, în al doilea rînd, din considerente pragmatice – formulările de acest tip, în loc să salveze „gafa”, au efectul opus, atrăgînd atenţia asupra asocierii care, pînă la urmă, se doreşte a trece neobservată, plus că toată manevra de evitare, prost executată, în acest caz, nu face decît să dea o notă de stîngăcie şi derizoriu enunţării.

În concluzie dorim să subliniem faptul că asocierile cacofonice[8] nu reprezintă greşeli gramaticale de mare gravitate, aşa cum cred, din păcate, cei mai mulţi vorbitori de limbă română. Mult mai periculoase sînt acele „manevre de evitare”, care executate spontan şi defectuos de către un vorbitor ce nu ţine cont de normele gramaticii, conduc la crearea unor structuri într-adevăr negramaticale. Aceasta nu înseamnă că asocieri de tipul „Aleargă **ca ca**lul”, „Procedează **ca ce**ilalţi”, „Face **ca ca**mionul” etc. reprezintă mostre de exprimare elevată. În cazul acestor din urmă exemple, substituţia lui „ca” al comparaţiei prin echivalentul „ca şi” este cît se poate de legitimă şi de binevenită în atare cazuri, dată fiind identitatea semantică a celor două morfeme comparative, echivalenţă statuată atît la nivelul uzului, cît şi în cadrul tratatelor de gramatică a limbii române. De altfel, în cazul acestor structuri comparative, locutorul poate să-l substituie la fel de bine pe „ca” atît prin „ca şi”, cît şi prin „precum” („Aleargă **ca şi/precum** calul”; „Procedează **ca şi/precum** ceilalţi”; „Face **ca şi/precum** camionul” etc.). Dar, chiar atunci cînd locutorul nu-şi conştientizează „gafa”, aşa cum este cazul acestor din urmă exemple, nu putem vorbi de o greşeală gramaticală propriu-zisă (una de natură morfologică, ori sintactică şi, cu atît mai puţin, semantică) – în fond, avem de-a face cu structuri comparative uzuale, construite cu formantul „ca”, atîta doar

calitatea şi prepoziţia *de*). Pentru edificare, putem recurge la comparaţia cu locuţiunea cu sens asemănător, *în chip de*, locuţiune în cadrul căreia substantivul „chip” nu permite articularea *„în chipul de” şi nici dislocarea: *„în chip(ul) **meu/tău/său** de”.

[8] Este interesant faptul că, în general, prin *cacofonie* se înţelege o asociere de tipul „ca” + una din silabele „ ca-, ce-, ci-, cu-, co-, che, chi, că-”, deşi sînt la fel de cacofonice şi asocierile de tipul „**de de**mult”, „**la la**c”, „**pe Pe**tre”, „**cu cu**rbă” etc., cunoscute şi sub denumirea de *tautofonii*.

BDD-A2522 © 2008 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-21 17:56:28 UTC)

că aceste structuri implică asocieri silabice neadecvate din punctul de vedere al eufoniei enunţării. Astfel, doar din raţiuni ce ţin de armonia exprimării, recurgem la substituţii precum cele indicate mai sus, actul substitutiv de acest tip fiind unul, în esenţă, eufemistic (în cazul nostru, un eufemism creat din considerente eufonice), şi nu unul de tip corectiv, gramatical.

Prin urmare, le sugerăm celor care sesizează asemenea „scăpări" lingvistice la cei din jur să fie moderaţi în reacţie. Dacă „scăpările" tind să se instaleze în repertoriul lingvistic al respectivului vorbitor, se poate interveni corectiv, însă la modul discret, în privat, şi nu sub o formă declamativă şi intenţionat ridiculizantă (cum se întîmplă de multe ori), mai ales dacă situaţia de comunicare include mai mulţi actanţi. Competenţa în utilizarea limbii literare reprezintă o componentă ce serveşte, alături de alte competenţe, la configurarea face-ului social al unei persoane, or, acţiunile corective, chiar şi cele ce vizează buna utilizare a limbii, atunci cînd sînt efectuate în cadru public, sînt percepute de cel căruia îi sînt adresate, drept ofensive, astfel că pot duce la deteriorarea relaţiei dintre „corector" şi „corectat". Nu întotdeauna merită să riscăm compromiterea unei prietenii sau a unui raport social important, doar pentru că nu ne putem înfrîna dorinţa de a ne demonstra abilităţile în utilizarea limbii standard. Din perspectivă strict lingvistică, putem spune, ţinînd seama de dimensiunea diacronică şi de cea sincronică a unei limbi, că şi eroarea celui corectat îşi are raţiunile ei, dar, în acelaşi timp, şi demersul corectiv al lingvistului îşi are legitimitatea sa – pe de o parte, limba este o entitate vie, astfel că demersurile lingvistice inovative, chiar şi cele ale căror efecte pot fi catalogate drept „abateri" în raport cu norma unui moment din existenţa limbii, reprezintă, în fond, procese normale, inerente oricărei limbi aflate în uz; pe de altă parte, şi demersurile corective ce vin din partea lingviştilor sînt utile şi uneori pot produce schimbări pozitive, contribuind la eliminarea unor constructe lingvistice defectuoase în raport cu criteriile de claritate şi economie a exprimării.

Bibliografie

Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti", *Dicţionarul ortografic, ortoepic şi morfologic al limbii române*, ediţia a II-a revăzută şi adăugită, coord. Ioana Vintilă-Rădulescu, Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 2005.

Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti", *Gramatica limbii române*, vol. I, II, coord. Valeria Guţu Romalo, Editura Academiei Române, Bucureşti, 2005.

Bidu-Vrănceanu, Angela, Călăraşu, Cristina, Ionescu-Ruxăndoiu, Liliana, Mancaş, Mihaela, Pană Dindelegan, Gabriela, *Dicţionar de ştiinţe ale limbii*, Editura Nemira, Bucureşti, 2005.

Gruiţă, Gligor, *Gramatică normativă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1998.

Guţu Romalo, Valeria, *Corectitudine şi greşeală*, Editura Humanitas, Bucureşti, 2002.

Hristea, Teodor (coord.), *Sinteze de limba română*, Editura Albatros, Bucureşti, 1984.

Irimia, Dumitru, *Gramatica limbii române*, ed. a II-a, Editura Polirom, Iaşi, 2004.

Neamţu, G., G., *Teoria şi practica analizei gramaticale. Distincţii şi...distincţii*, Editura Paralela 45, Piteşti, 2007.

Pană Dindelegan, Gabriela, *Elemente de gramatică. Dificultăţi, controverse, noi interpretări*, Editura Humanitas, Bucureşti, 2003.

BDD-A2522 © 2008 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-21 17:56:28 UTC)